13

சீடத்துவத்திற்குப் பிரதான நிபந்தனை

The Supreme Condition for Discipleship

''ஒருவன் என் பின்னே வர விரும்பினால் அவன் தன்னைத்தான் வெறுத்து, தன் சிலுவையை அனுதினமும் எடுத்துக்கொண்டு என்னைப் பின்பற்றக்கடவன்'' (லூக் 9:23)

இயேசுவின் இவ்வார்த்தைகள் சீடத்துவத்தின் பிரதான நிபந்தனையை வரையறுக்கின்றன. இது நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மத்தேயுவிலும் லூக்காவிலும் இச்சத்தியம் இரு முறை கூறப்பட்டுள்ளது (மத் 10:38; 16:24; மாற் 8:34; லூக் 9:23; 14:27; யோ 12:25). இயேசுவின் வேறெந்த கூற்றும் இவ்வளவு வலியுறுத்தப்படவில்லை.

''இயேசுவிடம்'' வருவோர் அநேகர்; ''இயேசுவின் பின்'' செல்லுவோரோ மிகச்சிலர். ''என்னிடம் வாருங்கள்'' என்பது இரட்சிக்கப்படாதோருக்கு இயேசுவின் செய்தி; ''என் பின்னே வாருங்கள்'' என்பதோ அவரைச் சேர்ந்துவிட்டோருக்கு அவரது செய்தி. இயேசுவிடம் வருவதால் பிரதானமாகச் சிலாக்கியங்களைச் சுகிக்கிறோம்; அவரைப் பின்செல்வதாலோ முக்கியமாகச் சிரமங்களைச் சகிக்கிறோம். இயேசுவிடம் வரும்போது பாவ மன்னிப்பு பெறுகிறோம்; அவரைப் பின்செல்லும்போது பாவ சுபாவத்தை அகற்றவேண்டும்.

இயேசுவிடம் வருவதற்கான அழைப்பைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி ஆனால் அவரைப் பின்பற்றுவதற்கான சவாலைக் கொடுக்காமலே விடுவதால்தான் இன்று பின்மாற்றம் ஏராளம். நீங்கள் ஏன் உங்கள் கிறிஸ்தவ வாழ்வில் வளர்ச்சியின்றிக் குழந்தையாகவே இருக்கிறீர்களெனச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தால் இச்செய்தியே உங்களுக்குப் பதில்.

சீடத்துவத்திற்கு இயேசு தரும் நிபந்தனைக்கு எதிர்மறையானதும் நேர்முகமானதுமான இரு கூறுகள் உண்டு. அது சுயத்திற்கு ''இல்லை'' என்பது; சிலுவைக்கு ''ஆம்'' என்பது. இந்த இரட்டை நிபந்தனைகளைச் சற்று விரிவாக இங்கு தியானிப்போம்.

அ) தன்னல மறுப்பு

கிறிஸ்துவின் பாடசாலையில் கற்பிக்கப்படும் முதல் பாடமே தன்னல மறுப்புதான் என்று மாபெரும் வேத வியாக்கியானி மேத்யு ஹென்றி கூறினார். தொடர்ந்து சுயத்திற்கு மரித்துக்கொண்டேயிருப்பதைவிடக் கிறிஸ்தவ வாழ்விற்கு வேறு வழியில்லை. ஒருவன் இயேசுவின் பின் வர விரும்பினால் அவன் தன்னைத்தான் வெறுக்க ''வேண்டும்.''

இயேசுதான் மாதிரி!

முடிவிலா மகிழ்ச்சி நிறைந்த இடத்தை விட்டு இயேசு ''துக்கம் நிறைந்தவர்'' ஆனார் (ஏசா 53:3).

பரலோக ஐக்கியத்தைத் துறந்து இயேசு ''பாவிகளின் சிநேகிதன்'' ஆனார் (மத் 11:19).

தேவத்துவத்தின் நித்திய மகிமையை விட்டு இயேசு ''ஆகாதென்று தள்ளப்பட்ட கல்'' ஆனார் (1 பேது 2:7).

பரம சேனைத் திரளால் எப்போதும் பணிவிடை கொள்வதை விட்டு இயேசு ''தாழ்மையான அடிமை'' ஆனார் (பிலி 2:7,8).

இராப்பகலாய்த் தூதர்களால் போற்றப்படுவதைத் துறந்து இயேசு மனிதரின் ''பரியாசத்திற்கு'' ஆளானார் (மத் 27:39-44). தேவனின் பரிசுத்த குமாரன் பிசாசு பிடித்தவரென்றும் பெயல்செபூலின் பிரதிநிதி என்றும் நிந்திக்கப்பட்டார் (யோ 7:20; 8:52; லூக் 11:15).

தமது தேவத்துவத்தின் பூரண அழகையும் வடிவையும் துறந்து இயேசு நமக்காகப் ''பாவம்'' ஆனார் (2 கொரி 5:21).

சிங்காசனத்திலிருந்து இறங்கிவந்து இயேசு பலிபீடத்தின்மேல் ''பலி'' ஆனார் (எபே 5:2).

இயேசு செய்தது செய்யாதது யாவற்றிலும் சுயவெறுப்பு காணப்பட்டது. இதோ சில எடுத்துக்காட்டுகள்: தமது வல்லமையைப் பகட்டாகக் காட்டுவதற்கு வந்த சோதனைக்கு மறுப்பு தெரிவித்துவிட்டார் (மத் 4:3-11). வாழ்க்கையின் அடிப்படை வசதிகளைக்கூட விட்டுவிட்டுத் தலைசாய்க்க இடமில்லாது சுற்றியலைந்தார் (மத்

8:20). தூங்கும் நேரம், சாப்பிடும் நேரம் என்றெல்லாம் பார்க்காது, அறியாத பண்டிதர்க்கும், ஆசை தீராத பெண்டிற்கும் ஊழியம் செய்தார் (யோ 3 & 4). இறையரசுக்கடுத்தவைகளில் தமது சொந்தக் குடும்பத்தினரின் ஆசாபாசம் தம்மைப் பாதிக்காது பார்த்துக்கொண்டார் (மத் 12:46-50). தமது சீடர்களின் பாதங்களைக் கழுவும்படித் தமது கர்த்தத்துவத்தின் மேன்மையைக் கழற்றிவைத்தார் (யோ 13:3-5). தமக்காகப் போரிடும்படித் தூதர் பட்டாளங்களுக்காகப் பிதாவை நோக்கி ஜெபிக்க மறுத்துவிட்டார் (மத் 26:53,54). அவருக்கு நியாயமான தீர்ப்பு கொடுக்கப்படாதபோதும் அமைதியாய் இருந்துவிட்டார் (மாற் 15:3-5; ஏசா 53:7,8). வையப்பட்டபோது திரும்ப வையாதபடி நாவை அடக்கிக்கொண்டார் (1 பேது 2:23). தமக்காகப் பரிதபித்தவர்களை அவர்களுக்காகவும் அவர்கள் பிள்ளைகளுக்காகவுமே அழும்படித் திருப்பிவிட்டார் (லூக் 23:27,28). சிலுவையில் துடித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் வலி குறைப்புப் பானம் ஒன்றைக் குடிக்க மறுத்துவிட்டார் (சங் 69:20,21; மத் 27:34).

எரிந்துவிடுவோம்!

தன்னல மறுப்பு என்பது உன்னதமான தியாகமாகும். அது ''மாம்சத்தின்'' சுய இச்சைகளுக்கும், ''உலகத்தின்'' சுய முன்னேற்றத்திற்கும், பிசாசின் சுய நாட்டத்திற்கும் அடுத்த சோதனைகளுக்கு இல்லை என்பதாம் (1 யோ 2:15,16). நாமெல்லாரும் நம்மைப் போதுமான அளவும் அதற்கு மீறியும் நேசிக்கிறோம். அது மனிதச் சமுதாயத்தின் இயல்பான குணம். நம்மை வெறுப்பதற்கோ நாம் நம்மைப் பயிற்சிவிக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு சுயவெறுப்புச் செயலும் நம்மைக் கிறிஸ்தவ வாழ்வில் முன்தள்ளும். சுயத்தில் இறங்குபவன் தேவனிடத்தில் ஏறுவான். எரியாமல் பிரகாசிப்பது எப்படி? யோவான் ஸ்நானன் ''எரிந்து பிரகாசிக்கிற விளக்காயிருந்தான்'' (யோ 5:35). ''அவர் பெருகணும், நான் சிறுகணும்'' என்ற அவனது கோட்பாடே அதற்கு இரகசியம் (யோ 3:30). ஹட்சன் டெய்லர் சீன நாட்டில் தேவனுக்காய் எரிந்து பிரகாசித்தார். ''தேவன் எரிவதற்கான திரிகள் தேடியலைகிறார்; எண்ணையும் நெருப்பும் இலவசம்'' என்று அவர் கிறிஸ்தவ உலகிற்குச் சவாலிட்டார்!

பவுல் இன்னொரு எடுத்துக்காட்டு. ''நானல்ல, கிறிஸ்துவே'' என்பதே அவனது முழக்கம். சுயவெறுப்பின் ஆசீர்வாதத்திற்கு இவ்விதம் சாட்சி பகர்ந்தான்: ''சாகிறவர்களெனப்பட்டாலும் உயிரோடிருக்கிறவர்களாகவும், தண்டிக்கப்படுகிறவர்களெனப்பட்டாலும் கொல்லப்படாதவர்களாகவும், துக்கப்படுகிறவர்களெனப்பட்டாலும் எப்போதும் சந்தோஷப்படுகிறவர்களாகவும், தரித்திரரெனப்பட்டாலும் அநேகரைச் செல்வந்தராக்குகிறவர்களாகவும், ஒன்றுமில்லாதவர்களெனப்பட்டாலும் சகலத்தையுமுடையவர்களாகவும் எங்களை விளங்கப்பண்ணுகிறோம்'' (2 கொரி 6:9,10).

தன்னல மறுப்பு விலையுயர்ந்தது.

சுயவெறுப்பு மலிவானதல்ல. கணக்குப் பார்க்கும்படி இயேசு தம்மைப் பின்பற்றினவர்களுக்குச் சவாலிட்டார். கோபுரம் கட்டுதல், எதிரிக்குமுன் படையெடுத்தல் ஆகிய இரு எடுத்துக்காட்டுகளைக் கொடுத்தார். போதுமான பணம் இல்லாவிடில் கட்டத் துவங்காதிருப்பதும், போதுமான படை இல்லாவிடில் போர் தொடுக்காதிருப்பதுமே ஞானமென்றார். இவ்வித உபதேசம் ஒரு வேளை மக்களை உற்சாகமிழக்கச் செய்வதுவோல் தோன்றியிருக்கும். ஆனால் தம்மைப் பின்பற்றுபவர்களின் அர்ப்பணிப்பை ஆழப்படுத்துவதே இயேசுவின் நோக்கமாயிருந்தது (லூக் 14:27-33). ரொட்டிக்கும் மீனுக்குமே மக்கள் அவர் பின் வந்துகொண்டிருக்கக்கூடாது. ஆசீர்வாதங்கள், அற்புதங்களையே நாடி அவரைப் பின்பற்றுவோர் பரிதாபமாக ஏமாற்றமடைவர்.

உரிமைகளும் உடமைகளும்.

நியாயமான சில உரிமைகளையும், வாழ்க்கையின் அனுபவிப்புகளையுங்கூட தியாகம் செய்யும்படிக் கிறிஸ்துவின் சீடர் அழைக்கப்படுகின்றனர். ''தன் உயிரைச் சிநேகிக்கிறவன் அதை இழந்துபோவான்; இவ்வுலகில் தன் உயிரை வெறுக்கிறவனோ அதை நித்திய ஜீவ காலமாய்க் காத்துக்கொள்ளுவான்'' (யோ 12:25). இவ்வித உபதேசமும் வாழ்க்கைமுறையும் இறுதிக்காலத்தில் எவ்விதம் விரும்பப்படாததாய் இருக்குமெனப் பவுல் முன்னறிவித்

தான். கொடிய காலங்களின் அடையாளங்களை வரிசைப்படுத்து கையில் எதை முதலாவது குறிப்பிடுகிறான் பாருங்கள்: ‘‘மனிதர் தற்பிரியராயும், பணப்பிரியராயும், ... இருப்பர்’’ (2 தீமோ 3:1,2). நமக்கிருப்பதெல்லாம் நாம் அனுபவிக்க அல்ல. நாம் சம்பாதிப்பதெல் லாம் நாம் செலவழிக்க அல்ல. ‘‘உங்களில் எவனாகிலும் தனக்கு உண்டானவைகளையெல்லாம் வெறுத்துவிடாவிட்டால் அவன் எனக்குச் சீடனாயிருக்க மாட்டான்’’ (லூக் 14:33) இங்கேதான் நமது பிரச்னையெல்லாம்! எதை முடியாது என்று இயேசு சொன்னாரோ அதைத்தான் முயற்சிக்கிறோம் — ‘‘கடவுளுக்கும் உலகப் பொரு ளுக்கும் ஊழியஞ்செய்ய உங்களாலே கூடாது’’ (லூக் 16:13). ஒரு புயல் நம்மைத் தாக்கிப் பணத்தின் மீதுள்ள நமது பிடிப்பைத் தளர்த்தி விடுவதற்காகக் காத்திருப்பது மடமையிலும் மடமை. இயேசு தாமாகவே தரித்திரரானாரே!

தன்னல மறுப்பு கடினமானது.

இவற்றையெல்லாம் சொன்ன பிறகும், சுயவெறுப்பு எளிதல்ல என ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். ‘‘நான் சந்தித்த வேறு எவரையும் விட டி.எல். மூடியோடுதான் எனக்கு அதிகப் பிரச்னை’’ என்று ஒருமுறை டி.எல். மூடி சொன்னார்! ஆனால் இவ்வுலகு கண்டுள்ள அசாதாரண வீரதீரமெல்லாம் சுயவெறுப்பிலிருந்தே முளைத்தெழும்பிற்று எனும் சான்று இவ்வுபதேசத்தை நிலைநிறுத்துகிறது. ‘‘தியாகம்’’ எனும் சொல்லை அகற்றிவிட்டால் சபைச் சரித்திரத்தின் — ஏன், உலகச் சரித்திரத்தின் — பக்கங்கள் வெறுமையாகவே இருக்கும். ஏனெனில், உயரிய பண்புகள் அனைத்திலும் சுயவெறுப்பின் முத்திரை உண்டு.

எந்தெந்த பகுதிகளில் நீங்கள் இப்போது சுயவெறுப்பைக் கடைப் பிடிக்கிறீர்களெனக் குறிப்பாய்ச் சொல்லமுடியுமா? முடியாவிடில், இன்றே சுயவெறுப்புக்கான சிலவற்றைத் தெரிந்துகொண்டா லென்ன?

ஆ) சிலுவை சுமத்தல்

சிலுவை சுமப்பதற்குச் சுயவெறுப்பு முன் நிபந்தனையாகும். அதே வேளையில், சுயவெறுப்பையடுத்து சிலுவை சுமத்தல் வரா

விடில் அது கிறிஸ்தவ வாழ்விற்கும் சீடத்துவத்திற்கும் பொருந்திய தல்ல. அரிய தியாகங்களைச் செய்தும் சிலுவையை எடுக்காதோர் ஏராளமுண்டு. உலகம் அவர்களுக்குப் புகழ்மாலை சூடியிருக்கலாம்; ஆனால் நித்தியத்தின் வெளிச்சத்தில் அவர்களுக்குப் பயனேது மில்லை. சீடத்துவத்தின் நிபந்தனையை வரையறுத்தவுடன் இயேசு இவ்விதம் கேட்டார்: ‘‘மனிதன் உலகம் முழுவதையும் ஆதாயப் படுத்திக்கொண்டாலும், தன் ஆத்துமாவை இழந்துவிட்டால் அவனுக்கு லாபம் என்ன? மனிதன் தன் ஆத்துமாவிற்கு ஈடாக என்னத்தைக் கொடுப்பான்?’’ (மாற் 8:36,37).

சிலுவை பிரபலமானதல்ல.

கொடூரமான, வேதனையான சாகடிப்பிற்காகவே சிலுவை பயன் படுத்தப்பட்டது. அது வெட்கத்திற்கும் துன்பத்திற்கும், சாபத்திற்கும் ஆக்கினைத்தீர்ப்பிற்கும், பரியாசத்திற்கும், நிந்தனைக்கும் ஓர் அடை யாளச் சின்னமாய் விளங்கிற்று. யார்தான் அதை விரும்புவார்? எடுப் பது வேறு! தேவனது மீட்பின் திட்டத்தில் பேதுருவால் சிலுவையை வைத்துப் பார்க்க முடியாதது விந்தையல்ல. தம்மைக் குறித்து அவ னுக்குப் பரத்திலிருந்து கிடைத்த அபார வெளிப்பாட்டிற்காக அப் பொழுதுதான் இயேசு அவனைப் பாராட்டியிருந்தார். ஆனால் சிலுவை என்றவுடன் அவன் இயேசுவையே ‘‘கடிந்துகொள்ளும்’’ அளவிற்கு அதின்மீது வெறுப்பு கொண்டான். சிலுவையற்ற மார்க்கம் சாத்தா னின் சரக்கு என்பதால் இயேசு திரும்பி அவனைக் கடினமாய்க் கனி வின்றிக் கடிந்துகொண்டார். இச்சம்பவத்தைத் தொடர்ந்துதான் இயேசு சீடத்துவத்தின் நிபந்தனையை வலியுறுத்தினார் (மத் 16:13-24).

பகுத்தறிவாளர்களோ மதவாதிகளோ என்றுமே சிலுவையைப் பாராட்டியதில்லை (1 கொரி 1:18-23). நமது பிரசங்கபீடங்களில் அவ்வப்போது சிலுவை என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினாலும், பெருவாரியான கிறிஸ்தவருக்குச் சிலுவை சுமத்தலைப் பற்றிய தெளிவான அறிவு இன்னும் கிட்டவில்லை என்பதே என் கருத்து.

பரிகசிப்பும் கொல்லப்படுதலும்

கைதட்டிச் சிரிக்கும் கூட்டத்தினூடே சிலுவையின் குறுக்குத் தடியைச் சுமந்துகொண்டு கொல்லப்படும் இடத்திற்குச் செல்லுதலே

''சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு'' என்பதின் பொருளாகும். இயே சுவை மெய்யாகவே பின்பற்றினால் கேலிக்கும் நிந்தைக்கும் ஆளாகி, தேவையானால் இரத்தசாட்சியாய் இறக்கவும் நாம் ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும். விசுவாசிகளான நொடியிலிருந்து இறையரசுக்காக உயி ரைப் பணயம் வைத்தாகவேண்டும். எருசலேம் நகருக்கு வெளியே இயேசு சிலுவையிலறையப்பட்டார். எபிரெய நிருப ஆக்கியோன் தனது வாசகருக்கு இப்படி எழுதினான்: ''ஆகையால் நாம் அவரது நிந்தையைச் சுமந்து, பாளயத்திற்குப் புறம்பே அவரிடம் புறப்பட்டுப் போகக்கடவோம்'' (எபி 13:12,13). இதை வாசித்த அந்நாள் யூத விசுவாசிகளுக்குத் தங்கள் யூதச் சமுதாயத்தை விட்டுத் தாங்கள் விலக்கப்படுவதையே இது குறித்திருக்கும். இன்றும் மற்ற மார்க்கங் களிலிருந்து கிறிஸ்துவிடம் வரும் பலரின் நிலையும் இதுவே.

தன்னல மறுப்பைப் பற்றிப் பேசியவுடன் இயேசு வெட்கமில்லா மல் அவருக்காய்ச் சாட்சி கூறுவதை நாம் தியானித்துக் கொண்டிருக் கும் வசனப்பகுதியில் வலியுறுத்துவதைக் கவனியுங்கள்: ''என்னைக் குறித்தும் என் வார்த்தைகளைக் குறித்தும் எவன் வெட்கப்படுகி றானோ, அவனைக் குறித்து மனுமகனும் தமது மகிமையோடும் பிதாவின் மகிமையோடும் பரிசுத்த தூதர்களின் மகிமையோடும் வரும்போது வெட்கப்படுவார்'' (லூக் 9:26). நமது தலைமுறை ''விபச்சாரமும் பாவமும் நிறைந்த சந்ததி'' ஆகும் (மாற் 8:38). தயங்காது சாட்சி சொல்லிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமானால் நாம் உள்ளும் புறம்பும் பல சக்திகளுக்கு எதிராகச் செயல்பட வேண்டும். இலகுவான சிலுவை என்று ஒன்றில்லை! ''காரணமில்லாமல்'' கிறிஸ்துவின் காரணத்திற்காய் நாம் உலகத்தால் பகைக்கப்படுவோம் (யோ 15:18-25). துன்புறுத்தலைத் தவிர்த்துவிடுவதால் நமது உடலை ஒருவேளை காத்துக்கொண்டாலும், நித்திய பலனை இழந்து விடுவோமே (லூக் 9:24). ''நமது ஜீவனைக் காக்க விரும்பி, நம தையும் இழந்துவிடுகிறோம்; பிறரதையும் இழந்துவிடுகிறோம்'' என்றார் பக்தன் லியோனார்டு ரேவன்ஹில்.

சமாதானமா, பட்டயமா?

''சிலுவை'' எனும் சொல் புதிய ஏற்பாட்டில் முதன்முறையாக மத்தேயு 10:38இல் வருகிறது. கிறிஸ்துவுக்காகச் சாட்சிபகர விரும்பு

பவன் எவ்விதம் தனது நெருங்கிய உறவினரது விருப்பத்திற்கும் எதிராகச் செல்லவேண்டியதிருக்கும் என்பதை பற்றிப் பேசப்பட்ட இடமே இப்பகுதி. வசனங்கள் 27 முதல் 39 வரை கவனமாய் வாசித் துப்பாருங்கள். அவர்கள் தங்கள் குடும்பத்தினரைப் பிரியப்படுத்தப் பின்தங்கியிருந்தால் உலகம் எத்தனையோ பெரிய மிஷனரிகளைக் கண்டிருக்காது. ஒருவேளை முழுநேரப் பணியில் இறங்காவிட்டா லும் முழுமூச்சாய் ஆத்துமாதாயத் திட்டங்களில் தங்கள் பிள்ளைகள் பங்குபெறுவதைக்கூட அநேகப் பெற்றோர் விரும்புவதில்லை. இவ்விதச் சூழலில் கிறிஸ்துவின் ''பட்டயம்'' வேதனை தரும் வகை யில் செயல்படத்தான் செய்யும் (வச 34).

கிறிஸ்துவின் இறுதிப் பேராணையை நிறைவேற்றும்படி அவர்மீது நமக்குள்ள நேசத்தோடு பிற பாசங்களை ஒப்பிடும்போது அவை வெறுப்புக்கே சமமாகும்! (லூக் 14:26; மத் 10:37). சுவிசேஷம் பரவ நாம் எவ்வளவு தியாகம் செய்ய ஆயத்தமோ அந்த அளவிற்குத்தான் நாம் சுவிசேஷத்தை நேசிக்கிறோமென்றார் ஒரு பக்தன்.

தள்ளப்படுதலும் வேதனையும்

இயேசுவைப் பின்பற்ற விரும்புபவன் ''தன்'' சிலுவையை எடுத்து வரவேண்டும். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான கடின பாதையைக் கடவுள் நியமித்துள்ளார். அதிலிருந்து தப்பியோட நாம் முயலக்கூடாது. ''தன் இளம் பிராயத்தில் நுகத்தைச் சுமக்கிறது மனிதனுக்கு நல்லது. கர்த்தரே அதைத் தன்மேல் வைத்தாரென்று அவன் தனித்திருந்து மவுனமாயிருக்கக்கடவன் ... அவர் சஞ்சலப் படுத்தினாலும் தமது மிகுந்த கிருபையின்படி இரங்குவார்'' (புல 3:27-33). சிலுவையென்பது நம்மைத் தாழ்மைப்படுத்துகிற, நமக்கு வெட்கத்தைக் கொண்டுவருகிற, எளிதில் அகலாத, அல்லது நமது பழைய சுபாவத்திற்கு வேதனையான, ஒரு பரீட்சையாயிருக்கலாம். அது நமது இருதயத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் பெருமைக்குச் சாட்டையடியாயிருக்கும்.

சிலுவையானது சிட்சையையும் குறிக்கும். ''நீங்கள் சிட்சையைச் சகிக்கிறவர்களாயிருந்தால் தேவன் உங்களைப் புத்திரராக எண்ணி நடத்துகிறார்'' என்று பொருள் (எபி 12:2,7). பலக்குறைவில்தான்

நாம் தேவனது வல்லமையை நன்கு அனுபவிக்கிறோம் ‘‘இயேசு பலக்குறைவினால் சிலுவையில் அறையப்பட்டிருந்தும், தேவ வல்லமையால் பிழைத்திருக்கிறார்; அப்படி நாங்களும் அவருக்குள் பலக்குறைவினராயிருந்தும், உங்களிடமாய் விளங்கிய தேவ வல்லமையினால் அவரோடு பிழைத்திருப்போம்’’ (2 கொரி 13:4).

தினமும் சிலுவை

சிலுவை சுமத்தல் என்பது ஏதோ நமக்கு நிகழும் ஓரிரு சம்பவங்களல்ல; அதுவே நமது வாழ்வாகிவிடவேண்டும். சிலுவையை ‘‘அனுதினமும்’’ எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்! நாம் நமது தினசரிக் கடமைகள், பொறுப்புகளிலும் பிரச்னைகளைச் சந்தித்துக்கொண்டேயிருக்க நேரிடலாம். ‘‘பாவிகளின் விபரீதம்’’ நமது பங்காகும். நம்மைப் பிறர் குத்திக்கொண்டேயிருப்பர். ஆனால் நாம் நமது ஆத்துமாவில் சோர்ந்து தைரியமிழந்துவிடக்கூடாது. பாவத்திற்கு விரோதமாய்ப் போராடுவதில் இரத்தம் சிந்தவும் வேண்டியதிருக்கும் (எபி 12:3,4).

சிலுவையும் கிரீடமும்

சிலுவையானது கிறிஸ்துவின் வாழ்வின் முடிவல்ல. அவர் தமது சிலுவைப்பாதையில் நடந்து முடித்தபோது மகிமையினாலும் கனத்தினாலும் முடிசூட்டப்பட்டார். அதே பாதையில் நாம் அவரைப் பின்பற்றும்போது,

அச்சிலுவையை நான் பாராட்டுவேன்;
ஜெயச்சின்னமடையும் வரை;
நான் சிலுவையைப் பற்றிக்கொண்டு
அதைக் கிரீடத்திற்காய் மாற்றுவேன்!

எனப் பாடிக்கொண்டே செல்லலாம்!